

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobkyně: **A. T.**
nar. X, státní příslušnost: X
pobytem v ČR: B. X, X B.
zastoupené advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha

proti
žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 6. 2023, č. j. CPR-20816-3/ČJ-2023-930310-V244,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Shora specifikovaným rozhodnutím žalované bylo zamítnuto odvolání žalobkyně ve věci jejího správního vyhoštění a potvrzeno prvostupňové správní rozhodnutí Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „prvostupňový správní orgán“ a „prvostupňové správní rozhodnutí“) ze dne 20. 4. 2023, č. j. KRPA-67060-26/ČJ-2023-000022-SV. Posledně citovaným rozhodnutím bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“ nebo „ZPC“), s dobou, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce 1 roku. V souladu s § 118 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobkyni stanovena doba k vycestování do 30 dnů od nabytí právní moci správního rozhodnutí. S odkazem na § 120a odst. 1 ZPC bylo v rozhodnutí také konstatováno, že na žalobkyni se nevztahují důvody znemožňující její vycestování podle § 179 ZPC.
2. Naplnění skutkové podstaty uvedené v § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 ZPC spočívalo v tom, že žalobkyně pobývala na území ČR nejméně od 15. 11. 2022 do 21. 2. 2023 bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyla oprávněna.

II. Shrnutí žalobní argumentace

3. Žalobkyně se nejprve pokusila o shrnutí geneze jejího případu. Na území ČR pobývala na základě pobytového oprávnění v podobě zaměstnanecké karty. Dne 1. 8. 2022 uzavřela se svým zaměstnavatelem dohodu o ukončení pracovního poměru k 15. 9. 2022. V tu dobu již měla sjednané jiné zaměstnání a dle domluvy s novým zaměstnavatelem měl tento zajistit podání oznámení o změně zaměstnavatele Ministerstvu vnitra ČR, tak, aby změna zaměstnání mohla být úspěšně zaregistrována. Nový zaměstnavatel však toto oznámení učinil až dne 21. 12. 2022, přičemž zaměstnanecká karta žalobkyně zanikla s odkazem na § 63 odst. 1 ZPC dne 14. 11. 2022, aniž by o tom měla žalobkyně povědomí. Oznámení MV o nesplnění podmínek změny zaměstnavatele obdržela žalobkyně dne 19. 1. 2023. Po konzultaci této nejisté situace se stávajícím právním zástupcem se žalobkyně dobrovolně dostavila ke správnímu orgánu (21. 2. 2023) za účelem řešení jejího nelegálního pobytu na území. Tam svoji situaci podrobně popsala a uvedla, že na území ČR přicestovala za účelem zajištění obživy své rodiny, které dosud posílala převážnou část svých příjmů. Vzhledem k neutěšené hospodářské situaci a vysoké nezaměstnanosti má rodina žalobkyně v zemi jejího původu finanční potíže, přičemž finanční pomoc od žalobkyně je vítanou podporou. Na území ČR žalobkyně pobývá již několik let a ráda by se sem po vyřešení situace opět vrátila s novým pobytovým oprávněním. Tomu však brání několik překážek. Největší překážkou jsou kvóty na počty podaných žádostí o zaměstnaneckou kartu v zemi původu. Proto může být návrat žalobkyně do ČR značně komplikovaný. Z toho důvodu žalobkyně žádala prvostupňový správní orgán o překvalifikování případu na řízení o povinnosti opustit území členských států EU dle § 50a odst. 2 ZPC, neboť již samotná povinnost žádat o nové pobytové oprávnění v zemi původu znemožní žalobkyni návrat do ČR po dobu několika měsíců. Této žádosti však správní orgán nevyhověl a žalobkyni uložil správní vyhoštění v délce 1 roku.

4. Žalobkyně nejprve obecně namítala nepřezkoumatelnost a nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, dále opomenutí žalované vypořádat některé odvolací námitky nebo k některým se nevyjádřila dostatečně, a dále namítala nedostatečné posouzení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, resp. nepřiměřenost takových dopadů způsobených napadeným rozhodnutím.
5. K namítané nepřezkoumatelnosti žalobkyně uvedla, že správní orgány nezohlednily existenci nařízení vlády č. 220/2019 Sb., o maximálním počtu žádostí o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování a žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze podat na zastupitelském úřadu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nařízení vlády č. 220/2019 Sb.“), a to konkrétně situaci na zastupitelském úřadu ČR v Manile, kde by žalobkyně případně podávala novou žádost o pobytové oprávnění. Přitom jde o klíčový prvek v posouzení přiměřenosti rozhodnutí. Rodina žalobkyně se nachází v zemi jejího původu v obtížné finanční situaci, která vyplývá z obecně neutěšené hospodářské situace na Filipínách. Právě proto žalobkyně vycestovala do ČR za zaměstnáním, aby zdejším vyšším příjmem mohla rodině finančně vypomoci. Rodinu žalobkyně podporovala částkou asi 10 000 Kč měsíčně, které sloužily k zajištění základních životních potřeb, především k zajištění bydlení, jelikož nemovitost, v níž rodina žalobkyně žije, je zatížena hypotékou. Bydlí zde rodiče žalobkyně v důchodovém věku a sestra žalobkyně s ročním synem.
6. V důsledku kvót stanovených výše citovaným nařízením vlády č. 220/2019 Sb., je na Filipínách obtížné podat žádost o zaměstnaneckou kartu. Jelikož žalobkyně ztratila pobytové oprávnění a je nucena vycestovat z území ČR, znamená to, že žalobkyni nebude umožněno vrátit se na území ČR minimálně několik měsíců, možná i let. Přitom návrat do ČR je pro ni důležitý z hlediska budoucího finančního zajištění rodiny. Výše uvedenými okolnostmi se správní orgány blíže nezabývaly. Posouzení dopadů napadeného rozhodnutí na situaci rodiny žalobkyně v rozhodnutí chybělo. Žalovaná pouze dodala, že žalobkyně pozbyla pobytové oprávnění vlastní liknavostí. Přitom uvedená námitka byla z odvolání nejpodstatnější, neboť toto představuje základní komplikaci. A tak ke složitému procesu vyřízení nové zaměstnanecké karty žalobkyni přibude ještě roční zákaz vstupu na území EU, což v souhrnu znamená, že žalobkyně nebude schopna získat nové pobytové oprávnění po dobu nejbližšího roku a půl, možná i dvou let a více. Nejkomplikovanější je právě podání žádosti na zastupitelském úřadu v Manile. Roční zákaz vstupu pak tuto krizi prohlubuje a činí napadené rozhodnutí nepřiměřeným. Uvedený zásah byl také nedostatečně odůvodněn, a napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Jelikož se správní orgán nevyjádřil k nařízení vlády č. 220/2019 Sb. a jeho dopadům na situaci žalobkyně, nemohla být přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně adekvátně posouzena. V důsledku vydání napadeného rozhodnutí mohou být ohroženy na výživě i bydlení rodiče žalobkyně i její sestra s ročním dítětem. Právě toto mělo být zohledněno, resp. mělo být zkoumáno, zda tyto skutečnosti neodůvodňují překvalifikování řízení o správním vyhoštění na řízení o povinnosti opustit území ve smyslu § 50a odst. 2 ZPC.
7. K povinnosti zabývat se přiměřeností dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně odkázala na § 174a ZPC ve spojení s § 118 odst. 5 citovaného zákona. Navíc

dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod má každá osoba právo na respektování svého soukromého a rodinného života, přičemž toto ustanovení je v ČR přímo aplikovatelné s odkazem na čl. 10 Ústavy ČR. Také podle judikatury NSS je třeba v případě posouzení přiměřenosti pečlivě zkoumat individuální okolnosti každého případu (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2022, č. j. 7 Azs 405/2021 – 34).

8. V případě žalobkyně bylo třeba také zohlednit skutečnost, že její nelegální pobyt na území nastal v důsledku pochybení jejího zmocněnce, resp. budoucího zaměstnavatele. Žalobkyně uznává plnou odpovědnost za výběr svého zmocněnce, nicméně podotýká, že pro cizince je velmi složité se zorientovat v právním řádu ČR a všech náležitostech potřebných k vyřízení pobytového oprávnění. Obtížné je také kontrolovat vlastního zaměstnavatele, a to zvláště tehdy, podává-li cizinci nepřesné a neúplné informace. Po zjištění skutečného stavu věcí se proto žalobkyně dobrovolně dostavila k prvostupňovému správnímu orgánu a snažila se svoji pobytovou situaci řešit. Žalobkyně je tak přesvědčena, že její jednání nelze považovat za hrozbu pro veřejný pořádek či veřejnou bezpečnost, když právně tato otázka je s ohledem na stanovení doby zákazu vstupu podstatná. Míru zásahu do života žalobkyně je potřeba poměřovat s veřejným zájmem na uložení správního vyhoštění s určitou délkou zákazu vstupu na území. Nelegální pobyt přitom nelze hodnotit jako závažné narušení veřejného pořádku (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2014, sp. zn. 5 As 102/2013).
9. Za neadekvátní žalobkyně označila konstatování žalované, že míra zavinění není v řízení o uložení správního vyhoštění relevantní. Žalobkyně totiž neargumentovala tak, že by současnou situaci zavinila z nedbalosti, pročez by mělo být užito mírnějšího opatření. Argumentace naopak spočívala v poměru závažnosti jednání žalobkyně a použitého opatření, když právě tento poměr žalobkyně považuje za nepřiměřený a nedostatečně odůvodněný ve smyslu § 174a ZPC a také čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
10. S ohledem na výše uvedené žalobkyně soud navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované k žalobě

11. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě setrvala na závěrech uvedených v obou správních rozhodnutích, a proto také v dalším plně odkázala na jejich odůvodnění a dále na shromážděný spisový materiál. V případě žalobkyně byly zjištěny a doloženy relevantní podklady pro konstatování naplnění znaků skutkové podstaty v § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 ZPC.
12. Žalovaná se také v napadeném rozhodnutí podrobně a přezkoumatelným způsobem vypořádala s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění na soukromý a rodinný život žalobkyně ve smyslu § 119a odst. 2 ZPC v návaznosti na § 174a odst. 1 ZPC, když v průběhu řízení nebyly prokázány žádné zásadní vazby žalobkyně na území ČR. K aktuálně uplatněným žalobním námitkám žalovaná odkázala právě na odůvodnění obou správních rozhodnutí, neboť měla za to, že zde byly podrobně vypořádány všechny skutečnosti, které v řízení vyšly najevo, a také ty,

které uvedla žalobkyně, včetně námitky špatné ekonomické situace v zemi původu, jenž nebyla v daném kontextu shledána za relevantní.

13. Žalovaná postupovala v souladu s právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, a proto neshledala žádné porušení zákonných ustanovení a soudu navrhla zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

IV. Posouzení věci krajským soudem

14. Soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), ve spojení s § 172 odst. 5 ZPC, bez nařízení jednání (účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas), přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalované, jakož i předcházející prvostupňové správní rozhodnutí, včetně řízení souvisejících s vydáním těchto rozhodnutí, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
15. Soud nejprve ověřil skutková zjištění ze správního spisu.
16. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že žalobkyně (státní příslušnost Filipíny) přiletěla dne 19. 1. 2019 do Prahy na platný cestovní pas, v němž měla vylepeno vízum typu D, platné od 17. 12. 2018 do 14. 6. 2019 s délkou pobytu 60 dnů, vydané za účelem převzetí povolení k pobytu za účelem zaměstnání. Poté žalobkyně pobývala v ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty s platností do 28. 1. 2023. Po příjezdu pracovala v Masážním salónu M., její druhý a poslední legální pracovní poměr byl v Masážním salónu společnosti I. s. r. o., Břeclav, jenž byl ukončen ze strany žalobkyně Dohodou o zrušení dohody o pracovní činnosti ze dne 1. 8. 2022 s ukončením pracovního poměru ke dni 15. 9. 2022. Dohoda byla doručena Ministerstvu vnitra ČR dne 8. 8. 2022 formou datové zprávy. Žalobkyně poté v zákonné lhůtě 60 dnů žádnou žádost o změnu zaměstnavatele již nepodala, proto platnost zaměstnanecké karty (vydané dle § 42g odst. 2 ZPC) zanikla ke dni 14. 11. 2022, a to ze zákona uplynutím doby stanovené dle § 63 odst. 1 ZPC. Žalobkyně podala dne 21. 12. 2022 na ministerstvo ještě oznámení o změně zaměstnavatele, kdy novou společností měla být společnost Taejin Czech s. r. o., avšak pro nesplnění podmínek uvedených v § 42g odst. 7 a 8 ZPC byla následně ministerstvem vyrozuměna o nesplnění těchto podmínek (sdělení ze dne 10. 1. 2023 bylo žalobkyni doručeno dne 19. 1. 2023). Žalobkyně nebyla oprávněna oznámit změnu zaměstnavatele podle § 42g odst. 7 ZPC, neboť doba uvedená v § 63 odst. 1 ZPC již uplynula. Ustanovení § 63 odst. 1 ZPC spojuje s marným uplynutím doby 60 dnů následujících po skončení pracovněprávního vztahu zánik zaměstnanecké karty vydané z důvodu uvedeného v § 42g odst. 2 nebo 3 ZPC. Uvedených 60 dnů je tak časovým úsekem, s jehož uplynutím je spojován v obecné rovině zánik zaměstnanecké karty, tj. jde o dobu a nikoliv o procesní lhůtu stanovenou cizinci k provedení určitého úkonu. Vzhledem k výše uvedenému žalobkyni zanikla platnost zaměstnanecké karty ze zákona dne 14. 11. 2022, čímž byl její oprávněný pobyt na území ČR ukončen (pozbyla oprávnění k pobytu) a po tomto datu nebyla oprávněna již pobývat na území ČR bez víza. Na oznámení o změně zaměstnavatele, které

nesplňuje podmínky uvedené v § 42g odst. 7 a 8 ZPC, se hledí ve smyslu § 42g odst. 9 ZPC, jako by nebylo učiněno.

17. Na základě výše uvedených skutečností a dle spisového materiálu lze bez pochybností určit dobu nelegálního pobytu žalobkyně na území ČR od 15. 11. 2022 do 21. 2. 2023, kdy se žalobkyně dostavila na Policii ČR k řešení svého pobytu a již v této době žádným oprávněním k pobytu nedisponovala. Jiná řízení, která by žalobkyni opravňovala k pobytu na území ČR, správním orgánem vedena nejsou.
18. Na základě zjištěných skutečností bylo se žalobkyní dne 21. 2. 2023 zahájeno správní řízení ve věci jejího vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 ZPC. Za účasti tlumočnicka do anglického jazyka a právního zástupce byl se žalobkyní dne 21. 2. 2023 sepsán protokol o jejím výslechu. Vedle potvrzení totožnosti, státní příslušnosti a trvalého bydliště na Filipínách žalobkyně uvedla, že je svobodná a bezdětná, na Filipínách má rodiče a sestru a na dotaz, týkající se bydlení v ČR, uvedla, že bydlí sama v Praze u kamarádky z Filipín. Jako doplnění výpovědi pak na závěr uvedla, že by chtěla v ČR opět pracovat, pokud to nepůjde, bude respektovat zákony ČR a vycestuje ze země. Dále žalobkyně využila svého práva a odmítla vypovídat, tedy odmítla odpovídat na relevantní otázky správního orgánu, které měly objasnit důvod jejího příjezdu do ČR, oprávněnost jejího pobytu, důvody, za kterých došlo k ukončení oprávněnosti k pobytu, a odmítla také zodpovědět dotazy na to, zda se na území ČR nacházejí další rodinní příslušníci nebo zda jí brání nějaké okolnosti ve vycestování a návratu do domovského státu. V této souvislosti byla žalobkyně poučena správním orgánem o tom, že pokud odmítne odpovídat na tyto relevantní otázky týkající se jejího rodinného a soukromého života, pak bude správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jejího rodinného a soukromého života vycházet z jemu známých skutečností obsažených ve spisovém materiálu a současně bude mít za to, že v případě žalobkyně neexistují žádné překážky, které by jí bránily ve vycestování.
19. Podle § 120a odst. 1 ZPC si správní orgán vyžádal dne 21. 2. 2023 u OAMP MV ČR Závazné stanovisko ve věci možnosti vycestování žalobkyně. Podle tohoto Závazného stanoviska ze dne 21. 2. 2023 ev. č. ZS 55624 je vycestování žalobkyně možné. K závaznému stanovisku byly přiloženy aktuální podklady, z nichž bylo vycházeno při vypracování tohoto stanoviska. Uvedené pak tvoří součást správního spisu. Na základě Závazného stanoviska MV ČR správní orgán uzavřel, že se na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující její vycestování podle § 179 ZPC. V tomto ohledu bylo vycházeno nejen z výpovědi žalobkyně, ale také z informací, které byly shromážděny v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v zemi původu žalobkyně (Informace OAMP MV ČR – Filipíny, Informace OAMP ze dne 15. 7. 2022).
20. Podkladem pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění byly výsledky šetření v dostupných evidencích Policie ČR a Ministerstva vnitra ČR, úřední záznam hlídky PČR ze dne 21. 2. 2023, cestovní doklad žalobkyně, vízum k pobytu na 60 dnů, povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty, sdělení ministerstva ze dne 10. 1. 2023, protokol o výslechu žalobkyně ze dne 21. 2. 2023, Závazné stanovisko MV ČR č. ZS 55624 ze dne 21. 2. 2023, podklady, z nichž vycházelo ministerstvo při vypracování

závazného stanoviska, Sdělení orgánu OAMP MV ČR k pobytu žalobkyně ze dne 24. 2. 2023, lustrace v dostupných systémech (součást správního spisu).

21. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 ZPC policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
22. S ohledem na shora zjištěné skutkové okolnosti ze správního spisu dospěl žalovaný i prvostupňový správní orgán zcela po právu k závěru, že v daném případě byly naplněny podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 ZPC, neboť bylo jednoznačně prokázáno, že žalobkyně pobývala na území ČR ode dne 15. 11. 2022 bez oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyla oprávněna (nejméně od 15. 11. 2022 do 21. 2. 2023 pobývala na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyla oprávněna). Tím také porušila povinnost jí uloženou v § 103 písm. n) ZPC, dle něhož má cizinec povinnost pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a oprávněním k pobytu.
23. Posouzením výše uvedených zjištěných skutečností (a celého shromážděného podkladového materiálu) dospěly správní orgány ke správnému závěru, že žalobkyně zjištěným jednáním naplnila skutkovou podstatu uvedenou právě v § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 ZPC. V případě žalobkyně považovaly správní orgány vydání rozhodnutí o uložení správního vyhoštění podle posledně citovaného rozhodnutí za nevyhnutelné, aby se na území ČR zdržovali pouze cizinci, jejichž pobyt bude v souladu s platnými právními předpisy. Uvedené ustanovení žalobkyně naplnila tím, že sice pobývala na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty, avšak tato zanikla dnem 14. 11. 2022 na základě ukončení pracovní činnosti ke dni 15. 9. 2022, čímž byl ukončen její pobyt na území ČR v souladu s § 63 odst. 1 ZPC. Žádost o změnu zaměstnavatele podala žalobkyně až dne 21. 12. 2022, tedy opožděně, přičemž podáním této žádosti žalobkyni nevzniklo oprávnění k dalšímu pobytu na území ČR dle § 47 ZPC. Jiné řízení, jenž by žalobkyni opravňovalo k pobytu na území ČR, u správního orgánu neprobíhá. Pokud se tedy žalobkyně dostavila na Policii ČR až dne 21. 2. 2023 za účelem řešení svého pobytu, již v tu dobu pobývala na území ČR několik měsíců bez platného oprávnění k pobytu (přitom o nesplnění podmínek pro zaměstnávání žalobkyně u nového zaměstnavatele ve smyslu § 42g odst. 7 a 8 ZPC byla žalobkyně informována Sdělením Ministerstva vnitra ČR ze dne 10. 1. 2023, jenž jí bylo doručeno dne 19. 1. 2023). Žalobkyně z území nevycestovala, svůj neoprávněný pobyt na území včas neřešila a ani se nedostavila ke správnímu orgánu pro vydání výjezdního příkazu.
24. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 ZPC bylo možné žalobkyni uložit správní vyhoštění až na dobu 5 let, po kterou by jí nebyl umožněn vstup na území členských států EU. Vzhledem k okolnostem případu byla žalobkyni tato doba stanovena při dolní hranici zákonné sazby, tedy v délce trvání 1 roku, po kterou jí nebude umožněn vstup na území členských států EU. K nutnosti korekce délky uloženého správního vyhoštění se vyjádřil již prvostupňový správní orgán ve svém rozhodnutí na straně 6, kde mimo jiné

vedl, že ačkoliv převážnou část odpovědnosti za neoprávněný pobyt na území nese žalobkyně sama, je třeba vzít v úvahu i to, že její míra odpovědnosti byla snížena tím, že jí nebyl vystaven výjezdní příkaz z vlastní iniciativy příslušných právních orgánů. Současně bylo třeba vzít v úvahu, že žalobkyně na území ČR pobývala bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyla oprávněna, nejméně od 15. 11. 2022 do 21. 2. 2023 (přes 3 měsíce). Za této situace soud považuje ve shodě se správními orgány správní vyhoštění z území členských států EU uložené žalobkyni na dobu 1 roku za mírné, když jí mohla být stanovena tato doba až na 5 let (§ 119 odst. 1 písm. b) bod 4 ZPC).

25. Vedle toho vzal prvostupňový správní orgán při svém rozhodování také v úvahu, že žalobkyně mohla podat po ukončení zaměstnání v době 60 dnů sama žádost o změnu zaměstnavatele anebo vycestovat z území. Nic z toho neučinila a spoléhala pouze na úkony svého nového zaměstnavatele, tedy na možné prodloužení pobytu prostřednictvím podání oznámení změny zaměstnavatele u OAMP Ministerstva vnitra. Sama se ale již nezajímala o to, jak řízení v její věci probíhá, popř. s jakým výsledkem dopadlo. Žalobkyně měla dostatečný časový prostor pro to, aby se sama informovala o tom, zda pobývá na území oprávněně. Nelze tak připustit její argumentaci, že nevěděla o zrušení zaměstnanecké karty a ani o neoprávněném pobytu na území. Žalobkyně si zvolila prostředníka (nového zaměstnavatele) z vlastní vůle a bylo pouze na jejím rozhodnutí, zda a jakým způsobem se bude informovat o stavu řízení, v němž byla jím zastoupena. Neměla spoléhat pouze na tohoto zástupce, nýbrž se měla sama více snažit zjistit informace ohledně svého pobytového oprávnění na území, např. telefonicky kontaktovat OAMP MV ČR s dotazem na stav řízení. Žalobkyně je osobou zletilou a za své jednání plně odpovědnou, nic jí nebránilo v tom, aby si zajistila svůj pobyt v ČR jako legální a pobývala zde v souladu se zákonem. Žalobkyně věděla, že během svého pobytu ukončila jeden pracovní poměr a prostřednictvím nového zaměstnavatele požádala o změnu zaměstnavatele. Pokud by se zajímala o stav předmětného řízení, což neučinila, neuniklo by jí, že její zaměstnanecká karta zanikla již ke dni 14. 11. 2022. Navíc, po obdržení Sdělení o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele, se žalobkyně neprodleně nedostavila ke správnímu orgánu pro vydání výjezdního příkazu z důvodu ukončení platnosti zaměstnanecké karty. Ke správnímu orgánu a řešení pobytu se žalobkyně nedostavila v zákonné lhůtě. Svoji aktuální pobytovou situaci měla povinnost znát a legalizaci svého pobytu na území měla u správního orgánu ihned řešit. Na policii se však dostavila až dne 21. 2. 2023, tedy více než 1 měsíc poté, co jí bylo doručeno Sdělení OAMP ze dne 10. 1. 2023 o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele. Pokud si žalobkyně nebyla vědoma skončení platnosti zaměstnanecké karty, pak to nemohlo vést k legalizaci jejího pobytu na území ČR. Měla se sama především postarat o to, aby její pobyt na území ČR byl zcela v souladu se zákonem.
26. Žalobkyně v žalobě především namítala nepřiměřenost dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do jejího soukromého a rodinného života a do života jejích rodinných příslušníků, resp. nedostatečné posouzení těchto dopadů správními orgány. Vedle tohoto stěžejního žalobního bodu dále namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a opomenutí vypořádat některé námitky, popř. nedostatečné vyjádření se k těmto námitkám. K posledně uvedenému krajský soud sděluje, že se jedná o zcela nekonkrétní a obecné námitky (nepřezkoumatelnost rozhodnutí a nedostatečné vypořádání některé námitky), kdy žalobkyně nijak neupřesnila, v čem konkrétně by

- mělo toto pochybení spočívat. Z podané žaloby nelze rozpoznat, která odvolací námitka byla opomenuta nebo nebyla dostatečně vypořádána. Soud takové pochybení (nepřezkoumatelnost rozhodnutí, nevypořádání námitek) v žádném z obou přezkoumávaných správních rozhodnutí neshledal. Vzhledem k obecnosti takto uplatněných námitek se mohl i soud k nim vyjádřit pouze v obecné rovině.
27. Dále se soud podrobně zabýval tvrzenou nepřiměřeností dopadů správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobkyně, včetně života jejích rodinných příslušníků, event. nedostatečným posouzením těchto dopadů ze strany správních orgánů.
28. V této souvislosti žalobkyně vytýkala oběma správním orgánům to, že nezohlednily existenci nařízení vlády č. 220/2019 Sb., jímž byly stanoveny maximální možné počty podaných žádostí o pobytové oprávnění na zastupitelských úřadech, včetně zastupitelského úřadu v Manile, kde by žalobkyně podávala novou žádost o pobytové oprávnění. V důsledku těchto kvót je obtížné podat žádost o zaměstnaneckou kartu. Jelikož žalobkyně ztratila pobytové oprávnění a musí vycestovat z území ČR, znamená to, že se do ČR nebude moci vrátit několik měsíců nebo i let. Bude tak v obtížné situaci, protože její návrat do ČR je důležitý z hlediska budoucího zajištění rodiny. Ta se nachází v obtížné finanční situaci, která vyplývá z obecně neutěšené hospodářské situace v zemi původu žalobkyně. Vyšším českým příjmem žalobkyně finančně vypomáhala své rodině (její seniorní rodiče a sestra samoživitelka s malým dítětem), především na zajištění bydlení, protože nemovitost, v níž rodina žalobkyně žije, je zatížena hypotékou. Podle žalobkyně se těmito skutečnostmi správní orgány nezabývaly, a žalovaný pouze uvedl, že žalobkyně pozbyla své pobytové oprávnění díky vlastní liknavosti.
29. Jakkoliv krajský soud chápe složitou životní situaci žalobkyně, nemohl důvodnosti výše uvedených námitek přisvědčit. Žalobkyně namítala složitost procesu při vyřízení zaměstnanecké karty na zastupitelském úřadu v Manile, což podle ní ještě zhoršuje roční správní vyhoštění. K tomu je potřeba ve shodě se správními orgány nejprve uvést, že žalobkyně, co by držitelka povolení k pobytu v podobě zaměstnanecké karty, se skutečně sama připravila liknavým přístupem o toto pobytové oprávnění a další setrvání na území ČR, a tedy i o možnost výdělku na tomto území. Na udělení oprávnění k pobytu, a také na samotný vstup a pobyt na území ČR, neexistuje právní nárok. Právo pobývat na území ČR nepatří do kategorie základních lidských práv a svobod, nýbrž je projevem suverenity každého státu, jenž rozhoduje o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků na své území. Stejně soud odmítá polemiku žalobkyně o tom, jak jí bude či nebude umožněno opětovně žádat o nové pobytové oprávnění. Její argumentace nepředstavuje důvod pro konstatování, že správní vyhoštění bylo v jejím individuálním případě nepřiměřeným opatřením. Žalobkyně může žádat o pobytové oprávnění kdekoliv mimo území ČR (EU), protože ČR (EU) není jedinou zemí, do které žalobkyně může vycestovat a vykonávat zde výdělečnou činnost. Pokud by se žalobkyně sama svým přístupem nepřipravila o pobytové oprávnění na území ČR, nemusela by nyní řešit otázku opětovného podání žádosti o pobytové oprávnění na zastupitelském úřadu v Manile. Není pravdou, že správní orgány nevzaly vůbec v úvahu nařízení vlády č. 220/2019 Sb., jímž jsou stanoveny kvóty na počet žádostí podávaných

na zastupitelských úřadech. Žalobkyně problémy s tímto spojené již namítala ve správním řízení, ale správní orgány nepřistoupily na její argumentaci o složitosti procesu k získání zaměstnanecké karty. Citované nařízení vlády má pomoci zachovat kontrolu nad pracovním trhem v ČR a kvóty omezující počty žádostí o pracovní pobyty dopadají na řadu zemí, včetně Filipín (viz Příloha č. 2 citovaného nařízení vlády). Z Přílohy č. 2 citovaného nařízení vlády mimo jiné vyplývá, že na zastupitelský úřad v Manile je stanovena druhá nejvyšší kvóta pro počet podaných žádostí o zaměstnaneckou kartu za období 1 roku, konkrétně jde o 5 500 žádostí (5 300 žádostí kvalifikovaných zaměstnanců, 100 žádostí vysoce kvalifikovaných zaměstnanců). Nejvyšší počet takových žádostí je pak připuštěn na zastupitelském úřadu ve Lvově, konkrétně 33 000 žádostí za období 1 roku (33 000 žádostí kvalifikovaných zaměstnanců). Vyšší kvóta pro posledně uvedený zastupitelský úřad odpovídá mnohem většímu území a počtu obyvatel na Ukrajině. Z výše uvedených důvodů soud nepovažuje citované nařízení vlády, včetně jeho příloh, za diskriminační vůči žalobkyni. Na druhou stranu, kvóty stanovené tímto nařízením nijak nesouvisí s nelegálním pobytem žalobkyně na území ČR, a tedy naplněním skutkové podstaty uvedené v § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 ZPC. Pokud žalobkyně chtěla na území ČR pobývat a pracovat, měla se řádně informovat, za jakých podmínek toto může činit, a současně měla dohlédnout na to, aby nedošlo k zániku její zaměstnanecké karty. Pak by nemusela znovu řešit kvóty pro podání žádosti o zaměstnaneckou kartu. Pokud jde o neutěšenou hospodářskou situaci v zemi původu žalobkyně, která podle ní negativně doléhá i na její rodinu žijící na Filipínách, pak podle krajského soudu v tomto ohledu nejde pouze o diskriminaci rodiny žalobkyně, nýbrž tato situace negativně dopadá na všechny obyvatele žijící na Filipínách. Špatná ekonomická situace rodiny žalobkyně na Filipínách nemůže být překážkou pro uložení správního vyhoštění žalobkyni. Stejně tak míra nezaměstnanosti a chudoby v domovském státě nemůže být důvodem pro setrvání žalobkyně na území ČR. Obecně platí, že jednotlivec je povinen sdílet osud své země původu, byť by byl i podstatně horší, než aktuální poměry v ČR. Soud poukazuje také na to, že žalobkyně není nijak vázána na výdělek pouze na území ČR. Může požádat o pracovní povolení v jakékoliv jiné zemi, pokud si v zemi původu nemůže potřebný výdělek zajistit. Bude tak moci své rodině nadále finančně vypomáhat. Žalobkyně je mladá, zdravá, ovládá anglický jazyk, může tedy pracovat i v jiné zemi, kde proces s vydáním zaměstnanecké karty či pracovního povolení bude pro žalobkyni jednodušší, a současně pro toto území nebude platit roční zákaz vstupu v souvislosti s uloženým správním vyhoštěním. Rozhodnutí o správním vyhoštění není trestem, nýbrž preventivním opatřením v oblasti kontroly přistěhovalectví. S ohledem na výše uvedené soud nepovažuje uložené opatření spočívající ve správním vyhoštění žalobkyně v délce trvání 1 roku na nepřiměřené a neodůvodněné. Oba správní orgány se k tomuto dostatečně vyjádřily ve svých rozhodnutích, prvostupňový správní orgán např. na straně 9 až 13, žalovaný pak na straně 4 a 6. Soud musel těmto závěrům přisvědčit. Žalobkyně přicestovala do ČR za prací, avšak v průběhu pobytu dopustila to, že došlo k zániku její zaměstnanecké karty. Žalobkyně je ve věku, kdy lze očekávat její plnou zralost, a také schopnost převzít odpovědnost za své jednání a posoudit případné následky nerespektování právních předpisů. Odpovědnost za vzniklou situaci nemůže žalobkyně klást za vinu správním orgánům, jež v posuzovaném případě postupovaly v souladu se zákonem. Žalobkyně ještě namítala, že mělo dojít k překvalifikování jejího jednání, a tedy ke změně z řízení o správním vyhoštění na řízení o povinnosti opustit území dle § 50a odst. 2 ZPC. Tento

její názor však nebyl ničím podložen, je nedůvodný, žalobkyně k tomu pouze opakovala, že v důsledku napadeného rozhodnutí mohou být ohroženi její rodiče a sestra s dítětem na výživě a bydlení. K těmto okolnostem se krajský soud již vyjadřoval, proto pro stručnost na tento výklad shora i v nyní uváděné souvislosti odkazuje. Žalobkyně svým jednáním jednoznačně naplnila skutkovou podstatu uvedenou v § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 ZPC, pročež opatření uložené podle této normy není nezákonné (viz výklad výše).

30. Žalobkyně dále namítala, že roční doba zákazu vstupu na území členských států EU je opatřením nepřiměřeným, nedostatečně zdůvodněným, a tudíž nepřezkoumatelným. Ani této námitce nemohl krajský soud přisvědčit. Oba správní orgány se k této otázce ve svých rozhodnutích vyjádřily. Žalovaný ve svém rozhodnutí mimo jiné uvedl, že žalobkyni bylo uloženo správní vyhoštění zcela při spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí, které činí při naplnění skutkové podstaty uvedené v § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 ZPC pro uložení správního vyhoštění až 5 let. Při takto vysoké horní hranici u předmětného jednání považuje také krajský soud uložené opatření spočívající ve správním vyhoštění v délce 1 roku za opatření mírné a uložené při spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí. Pokud žalobkyně v žalobě připomínala, že v jejím případě bylo třeba zohlednit to, že její nelegální pobyt nastal v důsledku pochybení jejího budoucího zaměstnavatele nebo, že se dobrovolně dostavila ke správnímu orgánu k řešení situace anebo to, že její jednání nepředstavuje hrozbu pro veřejnou bezpečnost či veřejný pořádek, pak k tomu soud uvádí, že právě tyto okolnosti byly prvostupňovým správním orgánem zohledněny a žalobkyni bylo uloženo správní vyhoštění jen v délce trvání 1 roku, kdy jí nelze umožnit vstup na území ČR (EU). Právě v důsledku těchto polehčujících okolností došlo k uložení správního vyhoštění při spodní hranici zákonem stanovené sazby. Správní orgány zcela správně ve svých rozhodnutích uvedly, že naplnění skutkové podstaty uvedené v § 119 odst. 1 ZPC není podmíněno zaviněním žalobkyně ve vztahu ke spáchanému protiprávnímu jednání. Žalobkyně pak tuto argumentaci v žalobě posunula dále, když tvrdila, že jí šlo o posouzení poměru závažnosti jednání žalobkyně a uloženého opatření, protože v tomto ohledu je podle ní uložené opatření nepřiměřené a nedostatečně odůvodněné. S touto argumentací se krajský soud také neztotožnil právě s ohledem na již výše provedený výklad, na který i nyní pro stručnost odkazuje. Jednání žalobkyně bylo závažné, proto jí hrozilo správní vyhoštění až na 5 let (sazba u skutkové podstaty uvedené v § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 ZPC), nicméně s ohledem na výše zmíněné okolnosti, k nimž prvostupňový správní orgán přihlédl, bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění pouze v délce trvání 1 roku, tedy při spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí.
31. Žalobkyně dále namítala nepřezkoumatelnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí z toho důvodu, že nebyly dostatečně zkoumány dopady rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života a života jejích rodinných příslušníků, resp. tvrdila, že jsou dopady tohoto rozhodnutí pro ni nepřiměřené. Krajský soud nepřisvědčil ani této námitce.
32. Podle § 174a odst. 1 ZPC zohlední při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost

rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

33. Podle § 119a odst. 2 ZPC nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
34. S ohledem na shora provedenou citaci právních předpisů krajský soud uvádí, že se oba správní orgány zabývaly v dostatečném rozsahu klíčovými okolnostmi případu žalobkyně (prvostupňový správní orgán se rozhodnými okolnostmi případu zabýval komplexně a podrobně, odvolací správní orgán se s jeho závěry na podkladě správního spisu plně ztotožnil), a to včetně posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně ve smyslu § 174a odst. 1 ve spojení s § 119a odst. 2 ZPC. Argumentace prvostupňového správního orgánu k těmto skutečnostem se například nachází na straně 9 až 13 (odstavec shora) jeho rozhodnutí. Krajský soud pro stručnost na toto odůvodnění v této souvislosti odkazuje. Poukazuje dále na to, že prvostupňové a druhostupňové správní rozhodnutí tvoří jeden celek, pročez žalovaný v rozhodnutí o odvolání již nemusí opakovat závěry prvostupňového správního orgánu, pokud se s nimi ztotožňuje. Ve shodě s žalovaným krajský soud také uvádí, že správní vyhoštění představuje vždy zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, a proto musí být v každém individuálním případě posuzována proporcionalita mezi veřejným zájmem na vyhoštění cizince z území a zájmem na ochraně jeho soukromého a rodinného života. Pokud chtějí cizinci požívat plné ochrany cizího státu, je v jejich zájmu, aby dodržovali právní předpisy platné pro toto území státu. V opačném případě pak musí nést i nepříjemné následky. Žalobkyně v žalobě odkazovala na Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod, která rovněž deklaruje právo cizince na respektování jeho soukromého a rodinného života. Současně ale připouští zásah do tohoto práva, pokud se tak děje v souladu se zákonem a v oblastech zájmů chráněných státem. To také bylo v nyní posuzovaném případě naplněno, rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně bylo vydáno zcela v souladu se zákonem o pobytu cizinců. Pokud žalobkyně porušila právní předpisy našeho hostitelského státu a její oprávnění k pobytu zaniklo, nemůže již požívat výhod takového povolení k pobytu.
35. Pokud jde o vazby žalobkyně na území ČR, pak v průběhu správního řízení žádné takové zásadní vazby v návaznosti na § 174a odst. 1 ZPC nebyly prokázány. Správní orgán uvedl, že při posuzování těchto otázek vycházel z protokolu o výsledku žalobkyně, kde měla žalobkyně možnost se plně a konkrétně vyjádřit ke všem v tomto ohledu relevantním dotazům správního orgánu. Žalobkyně však využila svého práva a odmítla vypovídat, tedy odmítla odpovídat na relevantní otázky správního orgánu, které měly objasnit důvod jejího příjezdu do ČR, dále důvody, za nichž došlo k ukončení oprávněnosti jejího pobytu, dále odmítla dotazy na další rodinné příslušníky v tom smyslu, zda se nacházejí na území ČR, a také odmítla sdělit, zda jí brání nějaké okolnosti ve vycestování a návratu do domovského státu. Žalobkyně byla správním orgánem poučena o tom, že pokud odmítne odpovídat na otázky týkající se jejího rodinného a soukromého života, bude správní orgán vycházet při posuzování

přiměřenosti dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života z jemu známých skutečností obsažených ve spisovém materiálu, a zároveň bude mít za to, že v jejím případě neexistují žádné takové překážky bránící jí ve vycestování. Do protokolu žalobkyně potvrdila pouze svou totožnost a státní příslušnost a na dotaz ohledně rodinných vazeb uvedla, že je svobodná a bezdětná s tím, že na Filipínách má oba rodiče a sestru. K dotazu na bydlení v ČR žalobkyně uvedla, že bydlí sama v Praze u kamarádky z Filipín. V rámci doplnění výpovědi ještě uvedla, že by chtěla v ČR opět pracovat a pokud to nepůjde, bude respektovat zákony ČR a vycestuje. Správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně vycházel i z následně dodaných písemných vyjádření žalobkyně k podkladům, a také ze závazného stanoviska MV ČR ze dne 21. 2. 2023 (podle něhož je vycestování žalobkyně do Filipínské republiky možné) a dále ze sdělení MV ČR o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele ze dne 10. 1. 2023.

36. Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do rodinného a soukromého života cizince je vždy důležitý postoj samotného cizince, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, případně o tom nabídl relevantní důkazy. Cizinec by se měl ochrany svých práv aktivně domáhat tak, aby v řízení mohlo být zjištěno a prokázáno, že chráněná práva budou realizací vyhoštění nepřiměřeně zasažena. Jednotlivá kritéria přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění byla promítnuta do § 174a odst. 1 ZPC (citováno výše). V uvedeném ustanovení je proveden demonstrativní výčet kritérií, které by měl správní orgán při tomto posuzování zohlednit. Tato kritéria prvostupňový správní orgán i žalovaný v případě žalobkyně zohlednil a vyhodnotil (např. na str. 9 až 13 prvostupňového správního rozhodnutí), avšak v rozsahu pouze těch informací, které žalobkyně byla ochotna správním orgánům poskytnout. Pokud jde o zdravotní stav žalobkyně, pak k tomu prvostupňový správní orgán uvedl, že v roce 2022 sice měla potíže se zápěstím ruky, avšak aktuálně již nemá žádné zdravotní potíže nebo závažnou nemoc, pro které by nemohla vycestovat, je mladá a nedosahuje věku, který by jí bránil cestovat anebo vycestovat, popřípadě se následně začlenit do domovské společnosti. Její zdravotní stav tedy není překážkou ve vycestování. Ke svým poměrům či vázanosti na území ČR žalobkyně uvedla pouze to, že bydlí sama v Praze u krajanky, a tedy domácnost s nikým nesdílí. Také uvedla, že v ČR má přátele, dřívější pracovní kolegy, ale tyto vazby dále nespecifikovala. Správní orgán nijak nezpochybnil délku pobytu žalobkyně na území ČR ani možnou integraci, avšak poukázal na to, že žalobkyně pracovala ve dvou masážních salonech převážně s krajany. Lze tak dovodit, že nebyla v kontaktu s českou komunitou, a tedy se žádným způsobem ani nepokusila začlenit do české společnosti. Nezapojila se do veřejného dění, nemá zde vytvořeny potřebné kulturní a společenské vazby a za dobu svého pobytu se nijak zásadně neintegrovala do české společnosti. Zjištěný stupeň integrace do společnosti České republiky tak rovněž není překážkou pro vycestování žalobkyně. Překážkou vycestování nemohou být ani tvrzené kamarádké vztahy. Pokud by chtěla žalobkyně nadále navštěvovat své známé, může se tak stát kdekoliv v místě, kde budou mít povolen pobyt. Komunikaci lze také zajistit prostřednictvím moderního telekomunikačního zařízení jako je video hovor prostřednictvím veřejné sítě internet apod. Po uplynutí správního vyhoštění může žalobkyně opětovně požádat o pobyt v ČR nebo v jiném členském státě EU. ČR není jedinou zemí, kde by si mohla žalobkyně vyřídit povolení

k pracovnímu pobytu, a zajistit tak potřebný výdělek pro pomoc své rodině v důsledku tvrzené špatné ekonomické situace na Filipínách.

37. Podle správních orgánů se žalobkyni nepodařilo prokázat existenci tak zásadních rodinných a soukromých vazeb na území ČR, pro které by nebylo možno vydat rozhodnutí o správním vyhoštění. Rovněž podle soudu nevyplynuly z průběhu správního řízení žádné důvodné skutečnosti, které by bránily tomu, aby žalobkyně vycestovala do své domovské vlasti. Správní orgány také připomněly, že žalobkyně není ve smyslu § 15a ZPC rodinným příslušníkem občana ČR či občana EU a ani s takovou osobou nežije ve společné domácnosti. Na území ČR nemá vytvořeny takové soukromé vazby, na základě nichž by nebylo možné uložení rozhodnutí o správním vyhoštění. Z výpovědi žalobkyně je zřejmé, že na území ČR nežije rodinným životem, a tedy že na území ČR nemá navázané rodinné či soukromé vazby. Současně nemá ani vyživovací povinnost k jiné osobě. Prvostupňový správní orgán ve svém poměrně obsáhlém rozhodnutí zohlednil na straně jedné závažnost a protiprávnost jednání, kterého se žalobkyně dopustila, a na straně druhé to, že žalobkyně nedisponuje na území ČR rodinnými či soukromými vazbami. Rozhodnutí o správním vyhoštění tak lze považovat ve vztahu k povaze protiprávního jednání za přiměřené.
38. Shora uvedené závěry opřel jak krajský soud, tak i správní orgány, o ustálenou judikaturu správních soudů, a také Ústavního soudu ČR. Například z rozhodnutí NSS ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 – 54, nebo ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005-52, vyplývá, že *„správní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoliv sankční povahy, nýbrž toliko správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Tato v zásadě preventivní podstata správního vyhoštění má svůj význam zejména z hlediska zavinění cizince, které není třeba prokazovat a při ukládání správního vyhoštění se vychází z toho, že naplnění určité skutkové podstaty znamená pro stát automaticky nutnost nařídit cizinci, aby opustil území ČR, a zakázat mu pobyt na území ČR i po určité v rozhodnutí stanovenou dobu v budoucnu (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 – 74).“* Ústavní soud ČR v usnesení ze dne 21. 11. 2003, sp. zn. IV. ÚS 462/03, konstatoval, že *„je svrchovaným právem každého suverénního státu rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků na jeho území. Právo pobývat na území cizích států není možné kvalifikovat jako základní lidské právo každého člověka, nepatří tedy do kategorie základních práv a svobod chráněných ústavním pořádkem ČR.“* Ústavní soud ČR také potvrdil v usnesení ze dne 4. 5. 2006, sp. zn. II. ÚS 59/06, to, že *„cizinci, kteří vědomě porušují právní normy hostitelského státu nebo neplní své povinnosti, případně se jim účelově vyhýbají, nemohou požívat výhod plynoucích z titulu povolení k pobytu. Přetrvávají-li při hodnocení jednotlivých kritérií pro určení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života účastníka řízení dle § 174a ZPC aspekty svědčící v jeho neprospěch, je správní orgán nucen učinit dílčí závěr, že rozhodnutí o správním vyhoštění je k povaze a míře protiprávního jednání účastníka zcela přiměřené a v souladu se zákonem. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.“* V obou citovaných případech Ústavní soud ČR odmítl ústavní stížnosti cizinců ve věci správního vyhoštění pro nepřipustnost, resp. zjevnou neopodstatněnost.

V. Závěr a náklady řízení

39. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
40. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 s.ř.s., když v posuzované věci žalobkyně nebyla úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. V této věci úspěšné žalované nebyla přiznána náhrada nákladů řízení, neboť jí v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 7. září 2023

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D.
samosoudkyně, v. r.